

Arrest

nr. 161 856 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Daar uit onderzoek bleek dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, werd op 1 oktober 2015 beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 26.05.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00834794, afgegeven op 23.04.2013 en een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer 0404443, afgegeven op 25.08.2014 voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 18.05.2015 werden geregistreerd in Otranto (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 12.06.2015 en verklaarde dat hij op 23.03.2015 van Irak met een vrachtwagen en een boot naar Griekenland reisde. Na een verblijf van 8 a 10 dagen in Griekenland vervolgde de betrokkene zijn weg en kwam in een land of een plaats, waarvan hij de naam niet kent, terecht. Na een verblijf van 3 a 4 dagen zette hij zijn reis verder naar België waar hij naar eigen zeggen op 25.05.2015 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat zijn paspoort in het land, waarvan hij de naam niet weet, werd gestolen.

Op 17.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de verantwoordelijke lidstaat omdat hij in het land, waarvan hij de naam niet zegt te weten, door een islamitische organisatie werd meegenomen naar een bos. Vervolgens werd hij geslagen en werd zijn paspoort afgenomen. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij de Belgen gecultiveerd vindt en omdat hij houdt van België.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.07.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is; omdat het volgens hem een "bijna quasi zekerheid" is dat hij in Italië op straat zal belanden; omdat hij in Italië geen toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming; Italië over onvoldoende tolken beschikt en nog steeds wordt geconfronteerd met een toestroom van immigranten. De betrokkene stelt verder dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië dezelfde zijn als in Griekenland en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : CIR, "Access to Protection : Bridges not Walls", oktober 2014; AIDA, "Asylum Information Database, Country Report-Italy" januari 2015; "Dublin II regulation National Report -European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation", 19.12.2012; AID, "Mind the gap : an NGO perspective on challenges to accessing protection in the common European System", 10.09.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014, The Guardian, "Europe's migrant influx : we need help but we don't know where from" . Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° X d.d. 16.06.2015 en n° X d.d. 29.06.2015) en vestigt hij de aandacht op het feit dat België bij monde van minister van Binnenlandse Zaken Jambon meer vluchtelingen wil opnemen en op het voorstel van de ministers van Buitenlandse Zaken, besproken op de bijeenkomst in Luxemburg van 16.04.2015, van de Europese Unie betreffende onder meer de "hotspots" aan de Europese buitengrenzen. Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te

kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij vanuit Griekenland terecht kwam in een ander land, waarvan hij stelde de naam niet te weten. Ook na herhaalde confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek hield hij dat vol. In dat hem onbekende land werden zijn vingerafdrukken genomen werd de betrokkene vervolgens door een islamitische organisatie geslagen en van zijn paspoort beroofd. In het schrijven d.d. 09.07.2015 wordt dan weer gesteld dat de betrokkene, komende vanuit Griekenland, ontdekte dat hij in Italië was aangekomen. Vervolgens ontmoette hij een Marokkaanse burger, die hem aanraadde naar Milaan te gaan. In Milaan ging de betrokkene vervolgens naar een Moslim organisatie waar men de betrokkene meldde dat ze hem niet konden helpen. Van slagen toegebracht door leden van die islamitische organisatie is in het schrijven d.d. 09.07.2015 geen sprake. We wijzen op de discrepanties tussen de verklaringen van de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 12.06.2012 en de vermeende feiten weergegeven in het schrijven d.d. 09.07.2015. Dit doet volgens ons vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen.

We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor van 12.06.2015 de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling die hem in Italië te

beurt zal vallen. We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor enkel de feiten in verband met de islamitische organisatie aanvoerde en geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Uit de verklaringen van de betrokkenen blijkt duidelijk dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en meteen wilde door reizen naar België. Het kan ons inzien die Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduld dat een persoon, die manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.

Betreffende het argument dat de situatie van asielzoekers in Italië dezelfde als die in Griekenland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand van opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een in 1984 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de EU-Handvest. We zijn van mensen dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project *Asylum information Database* lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de Dublin verordening overgedragen personen, in het leven werd geroepen. Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari.

Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capualevert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door de betrokkene aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in zijn zaak.

Betreffende de verwijzing naar de aankondiging van minister van Binnenlandse Zaken Jambon en naar het voorstel van de ministers van Buitenlandse Zaken wijzen we er op dat dit voorstellen betreft en nog geen in werking getreden beleid. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin- terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en

verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.“

1.3. Op 1 oktober 2015 wordt tevens beslist tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

het voorwerp is van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01.10.2015 (bijlage 26quater)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 26.05.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Irak met nummer 00834794, afgegeven op 23.04.2013 en een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer 0404443, afgegeven op 25.08.2014. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 18.05.2015 werden geregistreerd in Otranto (Italië). Op 17.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene werd gehoord op 12.06.2015 en verklaarde dat hij op 23.03.2015 van Irak met een vrachtwagen en een boot naar Griekenland reisde. Na een verblijf van 8 a 10 dagen in Griekenland vervolgde de betrokkene zijn weg en kwam in een land of een plaats, waarvan hij de naam niet kent, terecht. Ook na herhaalde confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek hield hij vol niet te weten welk land het betrof. Hieruit dient volgens ons te worden besloten dat de betrokkene zich poogt te onttrekken aan de lidstaat, die volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat het weinig waarschijnlijk is dat de betrokkene gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zich uit eigen beweging zal aanbieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen; “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onbevoegd. Het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 1 oktober 2015 is onontvankelijk.

2.2. Bij schrijven van 8 januari 2016 heeft de dienst Vreemdelingenzaken de Raad in kennis gesteld van het feit dat verzoekende partij op 15 oktober 2015 zonder verzet vertrokken is naar Italië.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij aan Italië werd overgedragen op 15 oktober 2015, waardoor het belang van de verzoekende partij lijkt verloren te zijn gegaan.

Gevraagd naar het actueel belang dat de verzoekende partij nog heeft bij het beroep, stelt de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij loco optreedt maar de instructie heeft gekregen te volharden in het beroep zonder dat haar werd meegedeeld waarom. Zij kan dus geen verdere uitleg geven over de reden waarom er nog steeds belang is. Terloops verwijst zij wel naar de problematische situatie in Italië.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*. Immers kan het betoog van de raadvrouw van de verzoekende partij *in casu* niet volstaan, dit temeer gelet op het feit dat de Raad zich bij arrest nr. X van 8 oktober 2015 al uitgesproken heeft over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing waarbij werd ingegaan, weze het *prima facie*, op de volgens verzoekende partij problematische situatie in Italië en waarbij geoordeeld werd dat geen ernstig middel blijkt. Het volstaat dan ook niet *in casu* om, wanneer gevraagd naar het actueel belang bij huidig beroep gelet op het feit dat verzoekende partij zonder verzet vertrokken is naar Italië, louter te stellen te volharden in het beroep en zeer algemeen en uiterst summier te verwijzen naar de problematische situatie in Italië.

Het beroep gericht tegen de bestreden beslissing is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER